

SADRŽAJ

Uvod 2

Društveno kretanje 3

Kretanje društva 3

Zakovitosti razvoja društva 5

Socijalna revolucija 6

Oblici socijalne revolucije 6

Društveni konflikti 7

Pojam i karakteristike 7

Vrste, teorije i perspektive društvenih konfliktata 8

Zaključak 9

Literatura 10

UVOD

Jedan od nasloženijih problema u sociologiji predstavlja sociološki fenomen koji se tiče kretanja društva ili društvene dinamike, zbog čega među sociolozima postoje određena neslaganja. U najopštijem smislu osnov tih neslaganja vezan je za pitanje zakonitosti kretanja društva, pa tako neki od njih, pojedini predstavnici građanskog društva, skloni su da ospore ovu zakonitost ko celinu, uvažavanjem samo pojedinih segmenata ali i onih koji se odnose samo na njegovu strukturu. U najboljoj varijanti, oni prihvataju zakonitosti kretanja pojedinih elemenata društva, po pravilu manje značajnih. Postoji još jedna prednost koja izražava shvatanja već postojećih oštih zakona kretanja društva u celini, čime je zanemareno kretanje mnogih posebnih društava i mnogih posebnih društvenih pojava.

Društveni konflikti megu se definisati kao vrsta društvenih procesa u kojoj jedan društveni subjekat, društvena grupa ili organizacija, u težnji za ostvarenjem vlastitih ciljeva, interesa, onemogućava svojom akcijom ostvarenje ciljeva, interesa drugog subjekta, grupe, organizacije, ili svojom akcijom želi da uništi drugi subjekat.

DRUŠTVENO KRETANJE

Kretanje društva

Prema marksističkoj misli, kretanje društva zasnovano je na zakonima koji se odnose na društvo u celini, ili na sva društva kroz celokupnu istoriju. Marks, međutim, ne bi bio dosledan svojoj dijalektici da i u ovom slučaju ne postavlja pitanje u vezi sa svakom drugom zakonitosti, odnosno sa svakom naučnom istinom – koliko je ono pravi odgovor na objektivnu stvarnost koju objašnjava i koliko se mogu tim odgovorom objasniti i posebni oblici ispoljavanja te stvarnosti. Dakle, postavlja se pitanje – da li se zakonitost kretanja društva u celini odnosi na sva konkretna društva, koja su postojala, danas postoje i koja će postojati u budućnosti.

Međutim, da promene u klasnom društvu, kakvo svet istorijski poznaje, nisu automatske, kao i da isto tako same ne mogu doprineti izvesnim promenama u ekonomskoj oblasti, u načinu proizvodnje kao ključnom činiocu društva, valja se podsetiti Marksovih reči: „ Na izvesnom stupnju svog razvoja materijalne proizvodne snage dolaze u protivrečnosti sa postojećim odnosima proizvodnje, ili, što je samo pravni izraz za to, sa odnosima svojine u čijem su se

okviru do tada kretale. Iz oblika razvijanja proizvodnih snaga ti se odnosi pretvaraju i njihove okove. Tada nastaje epoha socijalne revolucije. S promenom ekonomske osnove vrši se sporije ili brže prevrat celokupne ogromne nadgradnje. Pri posmatranju ovakvih prevrata mora se uvek razlikovati materijalni prevrat u ekonomskim uslovima proizvodnje, koji će utvrditi s tačnošću prirodnih nauka, od pravnih, političkih, religijskih, umetničkih i filozofskih, ukratko, ideoloških oblika, u kojima ljudi postaju svesni toga sukoba i borbom ga rešavaju. Kao god što nekog pojedinca ne ocenjujemo po onome što on o sebi misli da jeste, tako ni u ovakvoj povratnoj epohi ne možemo stvarati sud na osnovu njene svesti, već naprotiv – moramo tu svest objašnjavati protivrečnošću materijalnog života iz postojećeg sukoba između društvenih proizvodnih snaga i odnosa proizvodnje. Nikada neka društvena formacija ne propada pre nego što budu razvijene sve proizvodne snage za koje ona dovoljno prostrana i nikad novi, viši odnosi proizvodnje ne nastupaju pre nego što se materijalni uslovi njegovog poslovanja nisu već rodili u krilu samoga društva. S toga čovečanstvo postavlja sebi uvek samo one zadatke koje može da reši, jer, kad tačnije posmatramo, uvek ćemo naći da sam zadataka rađa samo onde gde materijalni uslovi za njegovo rešenje već postoje ili se bar nalaze u procesu nastajanja. U opštim linijama mogu se azijski, antički, feudalni i savremeni buržoaski način proizvodnje označiti kao progresivne epohe ekonomske društvene formacije. Buržoaski odnosi proizvodnje su poslednji antagonistički oblik društvenog procesa proizvodnje, neantagonistički u smislu individualnog antagonizma, nego antagonizma koji potiče iz društvenih životnih uslova individuum, ali u isti mah proizvodne snage koje se razvijaju u krilu buržoaskog društva stvaraju materijalne uslove za rešavanje tog antagonizma “.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com